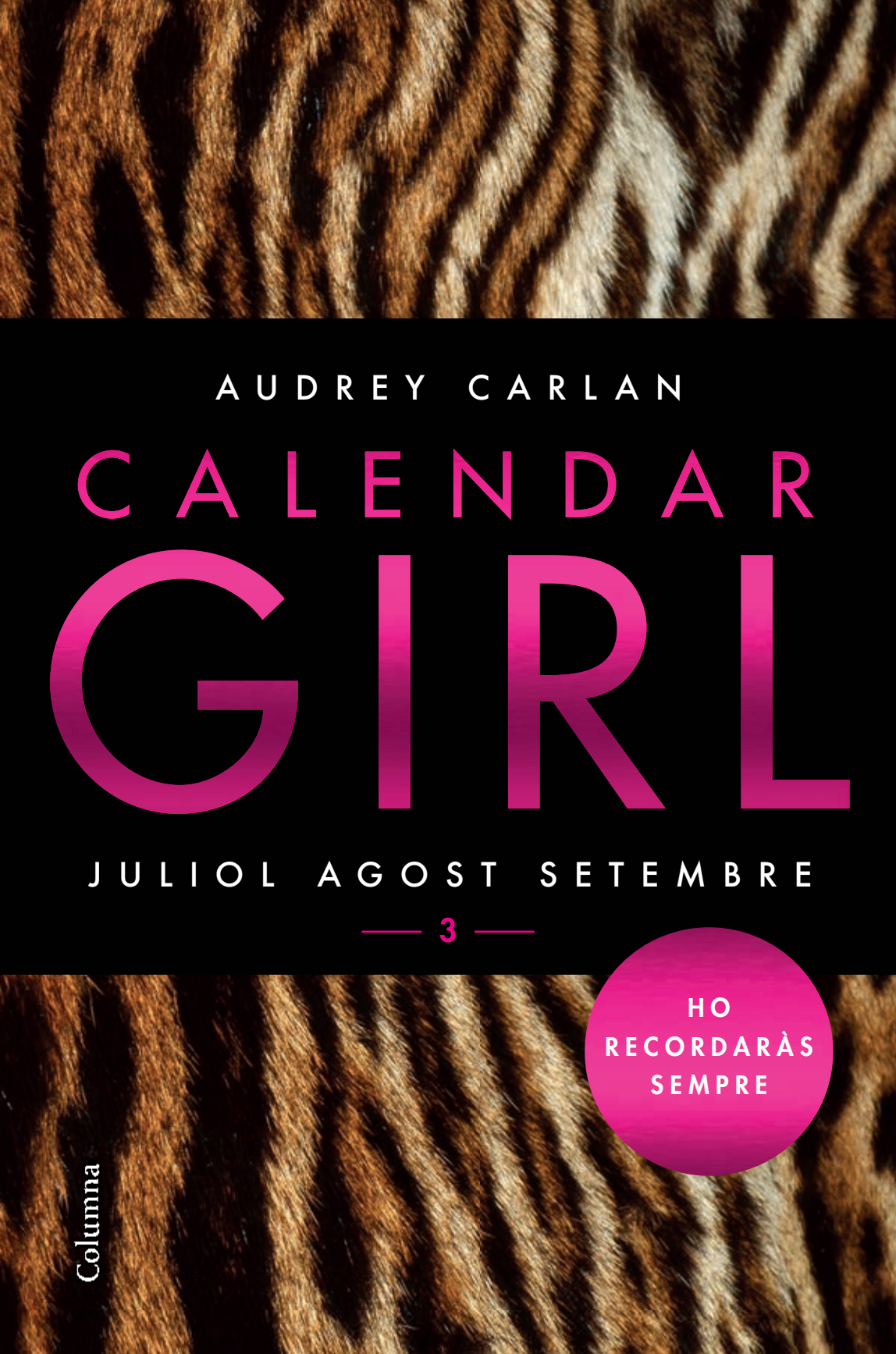

AUDREY CARLAN

CALENDAR
GIRL

JULIOL AGOST SETEMBRE

— 3 —

HO
RECORDARÀS
SEMPRE

Columna

AUDREY CARLAN
CALENDAR
GIRL 3

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *CALENDAR GIRL. VOLUME THREE*
PRIMERA EDICIÓ: AGOST DEL 2016
© WATERHOUSE PRESS, LLC, 2015
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2016
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2124-9
DIPÒSIT LEGAL: B. 12.531-2016
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: CAYFOSA

www.columnnaedicions.cat

CANÇONS DE L'INTERIOR:

PÀGINA 71: © *BILLIE JEAN*, 1972 MOTOWN RECORDS, A DIVISION OF UMG
RECORDINGS, INC., 1976, 1978, 1980 SONY MUSIC ENTERTAINMENT, 1979, 1982, 1987, 1991,
1995, 2001, 2005 MJJ PRODUCTIONS INC., INTERPRETADA PER MICHAEL JACKSON

PÀGINA 71: © *UPTOWN GIRL*, 1973, 1974, 1976, 1977, 1978, 1980, 1981, 1982,
1983, 1986, 1989, 1993, 2001 SONY MUSIC ENTERTAINMENT, INTERPRETADA PER BILLY JOEL

PÀGINA 77: © *SEVEN NATION ARMY*, 2008 THIRD MAN RECORDS, LLC,
EXCLUSIVELY LICENSED TO WARNER BROS. RECORDS INC., A WARNER MUSIC GROUP COMPANY,
INTERPRETADA PER THE WHITE STRIPES

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció,
distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

Rossa. Ulls blaus. Alta. Una deessa. Mare de Déu Senyor. L'univers es burlava de mi mentre m'estava immòbil observant l'extraordinària model que es passejava amunt i avall. Hauria pogut ser la germana perfecta de la Rachel, i això que jo trobava que la Rachel era espectacular. No. Anava totalment errada.

La dona es va aturar al costat d'un Porsche Boxster negre brillant i no parava de moure's, com si estigués increïblement neguitosa. Amb els dits anava picant el cartell que aguantava amb el meu nom escrit. La manera en què oscil·lava d'un taló d'agulla a l'altre es va afegir a la ferocitat que desprenia tota ella. Esclar que potser tot era culpa de la calor de Miami. Déu meu, era sufocant, i en canvi aquella dona anava ben tocada i posada, com si sortís d'un videoclip. Duia uns texans tan ajustats que se li marcava molt la bonica corba del cul. La samarreta em va encantar, amb un monograma sobre un parell de pits ben grans que deia «Abraça'm i mor». Del coll li penjaven almenys deu collarets de diferents formes i llargades. Portava un pentinat fantàstic d'estrella de rock, amb els

cabells recollits d'una manera complicada i alguns flocs deixats anar, un estil molt rocker-*chic*.

Després d'inspeccionar-la durant uns minuts, em va clavar la seva mirada de color blau acerós. Va deixar anar un esbufec mentre llançava el cartell a dins del cotxe i s'acostava cap a mi. Em va examinar, començant pels esponjosos flocs de cabells negres, passant pel vestit de tirants i fins a les sabates planes que duia als meus peus enormes.

—Això no va ni amb rodes. —Va brandar el cap amb exasperació—. Vinga, que el temps és or —va dir amb to impertinent per sobre l'espatlla. El maleter es va obrir i vaig ficar-hi la maleta.

—Per cert, sóc la Mia. —Li vaig allargar la mà mentre ella es posava unes ulleres súper *cool* d'aviador, girava el cap i em mirava per sobre de la muntura.

—Ja sé qui ets. T'he escollit jo. —La seva veu tenia un punt de desdeny mentre engegava el motor i donava gas, sense ni tan sols esperar que em cordés el cinturó. Vaig sortir disparada endavant i vaig aturar l'embranchida posant les mans a la guanterera.

—Que he fet alguna cosa que t'ha fet empenyar? —Em vaig posar el cinturó i li vaig mirar el perfil.

Va deixar anar un llarg i lent sospir abans de brandar el cap.

—No —va engegar—. Perdona. És l'Anton qui m'ha fet empenyar. Estava fent una cosa important i m'ha dit que et vingués a buscar, perquè ell necessitava el xofer per poder-se follar un parell de *groupies* al seient del darrere de l'Escalade.

Em vaig encongir. Fantàstic, es veu que el meu nou client del mes era un imbècil fastigós. *Ostres, un altre no.*

—Collons...

Va fer un gir ràpid per entrar a l'autopista.

—Podem tornar a començar? —Ara la veu traspuava sinceritat i penediment—. Sóc la Heather Renee, l'assistent personal de l'Anton Santiago, l'artista de hip-hop més famós del país.

—De debò? —Uau. No sabia que aquest home fos tan important. Normalment no solia escoltar música hip-hop. Era més aviat de rock i de música alternativa.

La Heather va assentir.

—Sí, cada àlbum que ha gravat ha guanyat un disc de platí. És el millor en el món del hip-hop, i el mal és que s'ho creu. —Va somriure—. L'Anton et vol conèixer de seguida, però no pots anar vestida així. —Va desviar la mirada cap al senzill vestit de tirants de color verd. Em destacava el color dels ulls i els cabells tenien un aspecte fenomenal amb aquell contrast. A més, era molt còmode per viatjar.

—Per què no? —Em vaig estirar avall la vora del vestit, de sobte cohibida.

—L'Anton espera una model bomba amb unes corbes que tallin l'alè. —Em va tornar a repassar de dalt a baix—. Les corbes ja les tens, però aquest vestit és massa estil nena bona, estil Sandra Bullock. T'hauràs de posar un dels conjunts que t'he comprat. A casa tens un armari ple de roba per a tu. Posa-te-la. Ell espera que estiguis sempre preciosa.

Amb el front arrugat, vaig mirar cap a fora mentre el Porsche circulava per Ocean Drive. Els edificis *art déco* que donaven a l'Atlàntic ocupaven una enorme franja de terreny.

—Així, hi ha aigua a banda i banda? —vaig preguntar quan em vaig adonar d'aquest detall després de travessar un dels ponts principals.

La Heather va fer un gest amb la mà.

—La llacuna de Biscayne Bay i l'Atlàntic recorren les dues bandes de la franja. Com pots veure —va assenyalar cap a uns conjunts d'edificis alts—, la majoria són hotels, com el Colony Hotel i altres llocs icònics. I llavors hi ha els païos —va alçar les celles— que es poden permetre viure aquí, com l'Anton.

Tot examinant els edificis mentre el Porsche recorria l'avinguda, amb el vent que entrava per les finestres i m'esbullava els cabells, em vaig adonar que hi havia una varietat de colors intensos que no estava acostumada a veure. A Las Vegas, tot semblava de color marró i terracota. A Los Angeles, el ventall anava des del blanc brillant fins a una varietat de tons apagats que s'ajustaven a l'ambient de Califòrnia. Però aquí els colors semblaven un esclat de tons difuminats taronges, blaus i roses barrejats amb blanc.

—Veus tots aquests edificis? —Va assenyalar establiments com el Colony Hotel i el Boulevard Hotel agitant la mà al vent. Vaig assentir i em vaig inclinar cap a ella per veure-ho més bé—. A la nit, s'il·luminen amb llums de neó. Més o menys com a Las Vegas.

Las Vegas. Tot d'una, vaig sentir una mena de soroll sord al pit. Una fiblada d'enyorança em va inundar el cor. Necessitava trucar a la Maddy i a la Ginelle. Ostres, la Gin s'emprenyaria molt quan li expliqués el que m'havia passat a Washington DC. O potser podria passar sense explicar-l'hi mai? Aquesta idea certament tenia alguns avantatges.

—Ostres, que guai. Jo sóc de Las Vegas, m'agradarà veure aquests edificis il·luminats. —Em vaig reclinar al seient i vaig gaudir de la brisa, per dissipar una mica la tensió que havia acumulat a Washington DC i a Boston, quan vaig haver de deixar la Rachel i en Mason.

Vaig furgar a dins la bossa, vaig treure el mòbil i el vaig engegar. Es van sentir uns quants «dings» de missatges que entraven. Els vaig examinar. Un missatge de la Rachel demanant-me que els escrivís quan hagués arribat. Un missatge d'en Tai preguntant si el nou client era un cavaller o si havia d'agafar l'avió una altra vegada. I un missatge de la Ginelle. *Oh, merda*. No augurava res de bo.

Em vaig notar un buit a l'estómac de la mida del Gran Canyó, com una caverna infinita de terror que omplia el vast espai obert.

Per a: Mia Saunders

De: Cony-pervertit-al-màxim

Et van agredir? Vas haver d'anar a l'hospital? I per què collons me n'he d'assabentar per un missatge de text del germà d'en Tai?! Si encara no estàs morta, et mataré jo!

Vaig agafar aire entre les dents serrades i vaig escriure la resposta.

Per a: Cony-pervertit-al-màxim

De: Mia Saunders

Només va ser un petit contratemps. Res greu. Estic bé. No pateixis per mi. Et trucaré després, quan estigui instal·lada a casa del Latin Lova.

Per a: Mia Saunders

De: Cony-pervertit-al-màxim

Latin Lova? De debò? Hòstia, és el millor en hip-hop i un porto-riqueny superpicant!

Per a: Cony-pervertit-al-màxim

De: Mia Saunders

He sentit a dir que és un imbècil.

Per a: Mia Saunders

De: Cony-pervertit-al-màxim

Tant me fot que sigui imbècil... mentre tingui un bon paquet!

Per a: Cony-pervertit-al-màxim

De: Mia Saunders

Estàs sonada!

Per a: Mia Saunders

De: Cony-pervertit-al-màxim

M'agradaria ser l'arròs d'acompanyament del seu filet. El xurro d'abans de les postres. I el flam d'ou que devora i llepa sense deixar-ne rastre.

Per a: Cony-pervertit-al-màxim

De: Mia Saunders

Para! Ets una porca sonada, mare meva! Em fas quedar com un cony de santeta.

Per a: Mia Saunders

De: Cony-pervertit-al-màxim

Almenys sé que si vaig a l'infern seràs allà per acompanyar-me!

Vaig fer una riallada en el moment que la Heather assenyalava el mòbil i preguntava:

—Feina?

Vaig prémer el botó per silenciar-lo abans de guardar-me'l a la bossa.

—Perdona. Era la meva millor amiga. Volia saber si havia arribat bé. —Vaig sospirar i em vaig apartar els cabells cap a un costat. La calor era horrorosa. Em vaig inclinar endavant i vaig ajustar la sortida d'aire perquè m'arribés la frescor de l'aire condicionat. Oh, que bé. Evidentment, a la Heather tant li feia que s'escapés l'aire fred per les finestres abaixades.

—Esteu molt unides? —Va arrufar els llavis mentre girava per entrar a un pàrquing subterrani.

Vaig aixecar les celles. Quina part de «millor amiga» no havia entès?

—Sí. El màxim d'unides possible. Ens coneixem des de sempre.

Va esbufegar i va aparcar el cotxe.

—Tens molta sort. Jo no tinc amics. —Aquelles paraules em van sacsejar com una descàrrega elèctrica.

—Què vols dir? Tothom té amics.

La Heather va brandar el cap.

—Jo no. Tinc massa feina per poder cultivar amistats. L'Anton ha de ser el millor. Encara que només sigui la seva assistenta personal, m'he de cuidar de la casa. A més, jo vaig estudiar gestió empresarial. Potser algun dia faré de mànager i prendré decisions importants per a un artista. Però si vull que els meus somnis es facin realitat, he de treballar molt.

—Suposo que sí. —Vaig arronsar les espatlles i la vaig seguir a pas ràpid cap a un ascensor, passant per tota una filera de cotxes realment de luxe.

—Collons —vaig xiuxiuejar entre dents, tot observant el Mercedes, el Range Rover, l'Escalade, el BMW, el Bentley, el Ferrari i altres cotxes europeus que no arribava a veure bé. El que sí que vaig veure —els objectes que em van fer aturar i em van deixar enganxada al terra

de formigó— van ser les sis meravelles més sexis sobre rodes que havia vist mai.

Una BMW HP2 Sport, blanca amb rivets blaus i un motor de 1170. Només de veure-la crec que em vaig humitejar. Després hi havia una MV Augusta F4 1000, l'única moto del món que tenia un motor amb vàlvules radials. Em vaig girar, vaig deixar la maleta i vaig resseguir el seient de la tercera moto, sexi a parir. Una Icon Sheene tota negra amb cromats. La vaig acariciar tal com ho faria un amant, amb la punta d'un dit, resseguint les seves corbes i el disseny d'avantguarda. Aquesta moto val més de cent cinquanta mil dòlars! *Que em follin. No, de debò, necessito follar en aquesta moto.*

Aire, necessitava aire! Vaig panteixar i em vaig ajupir, incapaç d'apartar la mirada d'aquelles preciositats. *Guapa, vine amb la mama.* Viuria ben de gust en aquell garatge, contemplant les motos dels meus somnis.

—Mmm, hola? Terra cridant a Mia? Què coi estàs fent?

La seva veu em va arribar a les orelles, però no vaig respondre. Era com un mosquit molest que, per moltes vegades que l'espantés, tornaria a venir.

Em vaig aixecar a poc a poc, vaig agafar aire lentament i vaig examinar la filera de motos una vegada més. Al final de la fila, hi havia una KTM Super Duke de color taronja i negre. Probablement era la més assequible de totes, i sens dubte era a la meua llista de motos que potser algun dia em podria permetre.

—De qui són aquestes motos? —vaig preguntar, amb la veu una octava més baixa, encisada per aquelles meravelles sexis sobre dues rodes.

—De l'Anton. Aquest edifici és seu. Aquí hi té l'estudi musical, el club de ball, el gimnàs i, per descomptat, l'àtic és casa seva. La resta de l'equip també té un aparta-

ment a l'edifici. Tu tindràs un apartament que normalment fem servir per a famosos que vénen de visita o amics que treballen en algun dels seus àlbums.

—I condueix aquestes meravelles?

Va somriure.

—Ets aficionada a les motos, eh?

—Es podria dir que sí. —Vaig haver de fer un esforç perquè em sortissin les paraules; encara no havia pogut apartar la vista d'aquella filera de belleses creades per l'home.

—Potser et portarà a fer un tomb.

Això em va captar l'atenció.

—Un tomb.

Ella va assentir, amb un somriure tan maco que hauria servit per anunciar qualsevol mena de producte arreu del món.

—I una merda. Jo no vaig de copilot, maca. Jo condueixo.

La Heather em va deixar quinze minuts per refrescar-me una mica abans d'anar a conèixer l'Anton. Em vaig ficar a la dutxa, em vaig esbandir el cansament del viatge i vaig fer una ullada al conjunt que m'havia preparat ella mateixa. Potser dir-n'hi conjunt era massa. El que hi havia a sobre el llit era un tros de tela, uns pantalons curts just per tancar el cul i unes sabates de taló d'agulla amb unes tires creuades que arribaven fins al genoll. Em vaig posar els pantalons curts i em vaig mirar al mirall. Se'm veia clarament un bon tros de natja. Collons. Em vaig girar de cara. Eren tan curts que el folre de les butxaques sortia per sota. La samarreta era maca. Era folgada i s'agafava amb dos llacets petits a les

espatlles. Vaig tancar els ulls i em vaig fer un sermó a mi mateixa.

«Recorda això, Mia.

»Fa tot just un mes et passejaves amunt i avall amb un biquini amb en Tai i la resta de l'equip de models. Ara portes més roba. A més, no ets pas aquí per la teva moral i decència, ets aquí per estar superseductora i fer de parella enamorada d'aquest home en un vídeo de rock. Ai, un vídeo de hip-hop».

Em va sortir un gemec mentre em recollia els cabells en una cua. Feia la sensació que estàvem a un milió de graus, o potser és que la meua temperatura interior havia arribat a quaranta graus.

Vaig fer unes quantes respiracions lentes, vaig redreçar l'esquena i vaig anar cap a la sala d'estar. Hi havia la Heather atenent una trucada. Em va repassar des de les puntes dels peus fins als cabells. Quan va arribar al cap, va arrugar molt el front. Sense apartar l'orella del telèfon, es va acostar, em va estirar la goma i va deixar que els cabells em caiguessin per sobre les espatlles.

—Millor —va xiuxiuejar, mentre me'ls esponjava d'aquí i d'allà. Tot seguit, va fer petar els dits i es va dirigir cap a la porta.

—Acabes de fer petar els dits perquè et segueixi? —La camaraderia que havíem compartit durant el viatge des de l'aeroport es va esmicolar de cop.

La Heather va tenir la decència de semblar penedida.

—Perdona —va vocalitzar—. Sí, Anton, ara la porto. —Les seves paraules duïen una irritació acumulada que semblava una cosa física, com si la poguessis llançar enlai-

re i recollir-la al vol—. Ens trobem a la sala de ball. Sí, cinc minuts.

Va penjar.

—Mia, perdona'm. És que em fa posar molt nerviosa. Resulta que està desesperat. No volia ser grollera. Es veu que els ballarins són una merda, no es mouen ni amb un eixam d'abelles als calçotets.

Vaig intentar riure amb ella però, sincerament, no vaig poder. Una sensació de por em va rebotar per totes les costelles i se'm va instal·lar com un roc a l'estómac. Sens dubte, l'Anton no estaria gens content quan s'assabentés que jo no sabia ballar. Si més no, podia estar tranquil·la perquè no s'acceptaven devolucions. Ell havia pagat els honoraris independentment de si sabia ballar o no. Això no constava al meu currículum, i mai no havia dit que en sabés.

L'ascensor es va obrir en un vestíbul on unes vidrieres ocupaven tota la llargada de la paret. Els llums normals estaven apagats, n'hi havia alguns de negres parpellejant i uns focus brillaven sobre unes quantes figures, cossos que es retorçaven al ritme d'una música exageradament alta. Un home amb pantalons d'esport curts i una samarreta marcava el ritme amb les mans i cridava uns números als ballarins que vaig interpretar que es referien a les posicions dels peus o les mans, però no n'estava segura.

La Heather em va fer avançar i ens vam quedar a un costat. Llavors va ser quan vaig poder mirar bé per primera vegada l'Anton Santiago. Vaig observar el seu cos elegant i musculós i la boca se'm va assecar de cop. Tot el voltant de la sala em va semblar que palpitava com un cor mentre ell s'acostava lentament. Cada compàs de la música li accentuava el moviment de les espatlles, una davant de l'altra, i dels malucs, que seguien el mateix

ritme. Tenia tot el cos cobert d'una capa de suor, des de la clavícula, passant pels pectorals i baixant per aquell magnífic abdomen tonificat. No només semblava esculpit, sinó que el seu cos cridava «Agafa'm, toca'm, posa el teu cos nu sobre el meu».

Es va girar, els ballarins van fer el mateix, i llavors es va estirar a terra ben pla. Va fer una sèrie de flexions seguint el compàs, i després amb una sola mà, amb els músculs dels avantbraços que se li tensaven; n'hi havia per menjar-se'ls. Va continuar amb una altra sèrie, però ara movent els malucs com si s'estigués follant el terra. Mare de Déu... em van venir ganes d'anar corrents cap allà i estirar-me sota seu perquè pogués practicar aquell moviment amb una dona viva i de sang calenta. I realment anava calenta. Molt calenta. Em vaig ventar amb les mans mentre observava com es girava cap amunt i empenyia el cos enlaire amb els peus enganxats a terra, repetint l'envestida de malucs amb rotació inclosa per representar la lletra sexi de la cançó.

«Munta, nena, munta...», *rotació*.

«Amb mi, tota la nit...», *envestida*.

«Vull fer-m'ho amb tu...», *rotació*.

«I munta, nena, munta...», *envestida*.

Llavors es va agafar el paquet amb tota la mà i se'l va tirar cap amunt mentre arquejava el cos enlaire. Semblava un déu de pell daurada que s'acabés de follar la noia dels seus somnis i comprovés l'estat de la mercaderia abans d'iniciar de nou una sessió de sexe.

La música es va aturar en sec.

—Molt bé, nois, això és tot per avui. Anton, molt bé —va cridar l'home dels pantalons curts.

L'Anton no va dir res, simplement va fer un gest amb la barbeta. Una colla de noies van córrer cap allà per oferir-li aigua i una tovallola.

—Oh, Anton, ha sigut increïble. Estaves tan sexi.

Es va aturar a poc més d'un metre davant meu, sense apartar els ulls dels meus. Verd contra verd. Els seus, ardents; els meus, excitats.

—Deixeu-me.

—Però no havies dit que després de l'assaig ens divertiríem una mica? —Dues de les noies reclamaven la seva atenció.

Ell va arrufar les celles.

—L'Anton no repeteix. *Vete al carajo* —va dir, i amb un cop de mà les va fer apartar.

Per l'expressió de tristesa de les seves cares, el que fos que els hagués dit segur que no era agradable. Després em vaig assabentar que volia dir «Vés a la merda».

—*Lucita* —va dir, mirant-me. Es va llepar els llavis d'una manera tan provocativa que literalment vaig notar un fornigueig a l'esquena i el cony se'm va contraure. Sí, em va fer estremir el cony amb una simple llepada de llavis—. Ara que ets aquí, què farem amb tu? —Aquell accent porto-riqueny m'estava estimulant tots els sentits i els seus ulls em van tornar a repassar de cap a peus. La seva mirada era tan intensa que semblava que m'hagués allargat la mà i m'hagués resseguit el cos amb els dits.

Aquells ulls verds miraven els meus d'una manera que només es podia qualificar d'autèntica luxúria carnal. Ens vam quedar així, mirant-nos fixament, com si mantinguéssim una guerra en silenci. Amb les fosses nasals inflades i els ulls entretancats, finalment vaig parlar.

—Em podries portar a menjar alguna cosa. Estic afamada —vaig dir. La Heather, que era molt més a prop del que em pensava, es va posar a riure, trencant la tensió entre el Latin Lova i jo.

Ell li va llançar una mala mirada.

—Perdona, Anton —va dir la noia, i va apartar els ulls però sense poder amagar la rialleta que se li escapava.

L'Anton em va allargar la mà.

—Mia, anem a atipar-te. —De la manera que va dir aquestes paraules, em va fer pensar en un centenar de coses completament inadequades, a part del menjar. Em vaig humitejar els llavis i em vaig donar un copet a l'estómac.

—Sí, anem.